

РАД НА КРАТКОЈ ПРИЧИ У ЦИЉУ РАЗВИЈАЊА ИНТЕРКУЛТУРАЛНЕ КОМПЕТЕНЦИЈЕ У НАСТАВИ СТРАНОГ ЈЕЗИКА

Иако би се очекивало супротно, кратка прича се не користи често у настави француског језика. Анализа савремених уџбеника француског језика показала је да ове врсте текста готово и да нема међу наставним материјалом. Ова књижевна врста, пак, због својих специфичних одлика заслужује значајније место и већу заступљеност у процесу учења страних језика. Због своје дужине и једноставне форме као и језичких својстава, кратка прича може да буде изузетно подстицајна за ученике. У овом чланку сагледавају се могућности рада на кратким причама популарног савременог француског писца Филипа Делерма (Philippe Delerm) у оквиру наставе/учења француског језика. Анализа неколико његових прича из збирке *Први гушљај њива и остала мала задовољства* (*La première gorgée de bière et autres plaisirs minuscules*, 1997) показаће како ова врста документа употребљена у настави француског језика може да допринесе не само стицању и развијању језичких знања и вештина већ пре свега развијању интеркултуралне компетенције, неопходне за успешно овладавање страним језиком.

Кључне речи: настава/учење страних језика, француски језик, читање на страном језику, кратка прича, мотивација, интеркултуралност

1. Увод

Супротно могућим претпоставкама или очекивањима, кратка прича је недовољно искоришћена књижевна врста у настави/учењу француског језика.² Анализа савремених уџбеника француског јези-

¹ vesna.simovic@filfak.ni.ac.rs

² О овом проблему, предностима и могућим дидактизацијама ове књижевне

ка објављених у Француској³ показала је да се књижевни текст, иако у мањем обиму, користи при учењу уз остале врсте аутентичних докумената. У уџбеницима су заступљени књижевни текстови свих жанрова – прозни, поетски, драмски. Иако је међу њима највише прозних текстова, занимљиво је да кратких прича готово и да нема. Реч је увек о одломцима романа или дужих приповетки савремених као и највећих француских писаца XIX века. Ови одломци, на жалост, најчешће нису ни контекстуализовани, то јест дати су без основних података о аутору и делу из ког су узети, не зна се ни шта је претходило ни шта следи изабраном одломку.⁴ Кратка прича пак, као специфична књижевна врста, заслужује значајније место и већу заступљеност у процесу учења страних језика. У овом чланку сагледавају се могућности рада на кратким причама популарног савременог француског писца Филипа Делерма (Philippe Delerm) у оквиру наставе/учења француског језика. Анализа неколико његових новела из збирке *Први гуљљај њива и остала мала задовољства* (*La première gorgée de bière et autres plaisirs minuscules*, 1997) показаће како ова врста документа употребљена у настави француског језика може да допринесе не само стицању и развијању језичких знања и вештина већ пре свега развијању интеркултуралне компетенције, неопходне за успешно овладавање страним језиком.

Иако је писао и повремено објављивао готово две деценије, Делерм је широј јавности постао познат тек са збирком кратких прича *Први гуљљај њива...* која је доживела огроман успех код публике и бројна издања. У периоду између 1997. и 2003. ова збирка је штампана у преко милион примерака, а преведена је на тридесетак језика, међу њима и на српски. Инспириран импресионизмом, у овим али и другим својим причама Делерм показује изузетну склоност ка детаљима кроз које оживљава успомене и емоције. Овај дугогодишњи професор књижевности остао је везан за свој завичај и унутрашњост Француске које у својим текстовима описује са великом љубављу. Иако далеко од престоничких кругова, успео је да стекне углед и популарност и да постане препознатљив у савременој француској књижевности по свом специфичном минималистичком изразу прожетим хуманизмом.

врсте у настави француског језика видети више у тематском броју часописа *Dialogues et cultures*, n.57.

³ Мисли се конкретно на уџбеничке комплете које смо анализирали: *Panorama, Campus, Belleville, Tout va bien!*, мада је и у другим уџбеницима ситуација готово иста.

⁴ У најбољем случају неки од ових података се налазе у упутствима за наставника која прате уџбеник али их ученици немају пред очима.

2. Одлике кратке приче и њихова погодност за рад у настави страног језика

Предности кратке приче за рад на часу страног језика су вишеструке. Већ због карактеристичне дужине која омогућава да се читање и предвиђене активности ураде на једном часу, кратка прича је подстицајна за ученике.⁵ Изузетно мотивишућа за њих је и свест о томе да су они, читајући причу, у стању да прочитају једно целовито књижевно дело на страном језику. Не треба занемарити ни значај чињенице да се кратка прича чита брзо. Свиђало се то нама као професорима и „професионалним читаоцима“ или не, чињеница је да је умножавање извора информација и врста медија утицало и на нова интересовања млађих генерација којима је све на дохват „клика“ и теже се концентришу на дуго штиво које тражи усредсређеност, посвећеност и време. У прилог коришћењу кратке приче у настави и учењу страних језика иду и њена језичка својства. Она је писана језички једноставно, згуснуто. Дужина текста не дозвољава опширне описе па свака реч и реченица мора да буде пажљиво изабрана и оправдана у циљу карактеризације лика или описа догађаја. Читање олакшава и једноставна структура без епизода. Јединство радње, тона, расположења као и сугестивност језика доприносе да се ове приче читају у једном даху (ЖИВКОВИЋ 1992: 403). Концентровано приповедање услед ограниченог обима текста, немогућност да се развија мотивација и дуги описи, апстраховање, језгровитост и економичан језички израз могу да буду велика предност кратке приче за рад на часу страног језика јер су ученици фокусирани на читање, а због јасне композиције и концизног језика нема губитка пажње, замора и одустајања. Ако се томе дода и изузетна разноликост ове књижевне врсте, како тематска тако и формална, јасно је да промишљен избор кратких прича у настави страних језика може да заинтересује и привуче ученике различитих узраста и нивоа знања као и да задовољи њихове најразличитије укусе и интересовања.

Са аспекта стицања интеркултуралне компетенције, неопходне за успешно овладавање страним језиком и приближавање циљној култури, кратке приче су посебно погодне за рад на часу страног језика јер на малом простору пружају увид у комплексност друштва земље чији се језик учи. Свет у малом, оне пажљивом читаоцу откривају друштвене, политичке, културолошке специфичности циљне културе. Сложена друштвена реалност коју ове приче приказују одступа од стереотипних

⁵ Многе приповетке Филипа Делерма (Philippe Delerm), Ани Сомон (Annie Saumont), Фабриса Патоа (Fabrice Pataut), нису дуже од једне стране и писане су једноставним језиком, блиским ученицима.

представа о страној култури које ученици често имају. Суочен са сликом друштва коју представља књижевни текст, ученик је позван да се преиспита, да преиспита своја уверења и визију света и стране културе. Читајући књижевни текст, ученик бива увучен у свет који му је мало познат и који се често показује другачијим од оног каквим га је замишљао. Радозналост која се буди при сусрету са страном културом посредством приче, жеља да се открије и боље упозна Други представља први и велики корак ка стицању интеркултуралне компетенције. Други корак – свест о различитости, разумевање и прихватање Другог таквог какав је умногоме је олакшан радом на књижевном тексту уопште, а посебно на краткој причи. Читање ове врсте текста омогућава ученицима не само да дођу до информација о циљној култури и тако се приближе Другом већ да умање разлике између два начина гледања на свет, свог и другог, релативизујући их. Кратке приче могу да олакшају конфронтацију са Другим подстичући ученике на размишљање и избегавање исхитрених закључака. Естетско задовољство које текст кратке приче изазива код ученика олакшава му лично ангажовање. Реагујући на прочитани текст, он лакше изражава своје мишљење, осећања или искуства да би их поделио са осталима у групи. Вербализујући слике о циљној култури које је прочитани текст изазвао код њега, показујући шта га је изненадило, шта му је било необично или блиско, ученик је у прилици да уз помоћ и вођење наставника релативизује своје ставове не одбаци одмах оно што се знатно разликује од матерње културе. Својом полисемичношћу текст кратке приче омогућава ученицима да се дистанцирају како од стране, тако и од сопствене културе, да размишљају и да покушају да се ставе на место Другога не би ли схватили зашто је у страној култури нормално оно што је у матерњој тешко замисливо. То, наравно, не значи да ће се ученици идентификовати са страном културом и прихватити је некритички одбацујући своју, напротив. Предност кратке приче као наставног материјала и интеркултуралног приступа при њеној обради је управо у томе што омогућава ученицима да развију вештине које ће им помоћи да разумеју начин размишљања и поступања Другог, а тиме и да боље сагледају и себе и сопствену културу. Контакт са Другим је увек начин за сопственим обогаћивањем.⁶

⁶ М. Де Карло (M. De Carlo) у својој књизи *L'interculturel* (1998:8) описује процес конструисања културолошких знања као спирални: он полази од ученика, усмерен је ка Другом али се враћа ка ученику који се, самим учешћем у том процесу, неминовно мења и постаје другачији.

3. Могућа примена кратких прича Филипа Делерма у настави

Делермове приче могу бити добра прилика да ученици потврде или оповргну своје мишљење о Француској и Французима, да га поделе са осталима у групи или да их упореде. Пред текстом произашлим из културе земље чији језик уче биће у прилици и да се суоче са предрасудама и површним схватањима која су можда имали о овој земљи. Рад на представама о Другоме је важан јер се ученици упознају са одређеним културним кодовима својственим циљној култури. На тај начин може се остварити двоструки циљ: спречавају се потенцијални неспоразуми али се и ученици уче релативности свог односа према вредностима. Сведочанство друштвене реалности циљне културе, ове приче могу помоћи ученицима да схвате део богате и комплексне слике коју представља савремена Француска. У том смислу, међу причама из Делермове збирке могу се уочити оне које говоре о породичном животу и породичним ритуалима, приче о пријатељству и оне о слободном времену и доколици.

3.1. Приче о породичном животу и ритуалима

Иако врло кратке и говорећи такорећи „ни о чему“, неколико Делермових прича⁷ може послужити као богат извор информација о свакодневном породичном животу и навикама Француза. У њима се говори о ритуалима везаним за одређено доба дана, о навикама које саме по себи причињавају задовољство, о рутини која обликује начин живота у породици: јутарњи одлазак у пекару по свеже пециво за доручак док укућани још спавају и повратак са багетом под мишком и кесом кроасана у руци (DELERM 1997:21); недељно пре подне одвојено за одлазак на мису, на недељну томболу или преподневну кафу у локалном бистроу, на месну пијацу на главном тргу; куповина колача за недељни ручак, за сваког по један, његов омиљени:

„Сваки колач посебно, подразумева се. Једна принцес-крофна са кремод од кафе, један пари-брест⁸, две тортце са јагодама, један од лиснатог теста. Сем за један или два, већ се зна који је коме намењен – али који ће бити онај вишак, додаток-за-сладокусце?“⁹ (DELERM 1997:11-12);

⁷ Мисли се на приче: „Le paquet de gâteaux du dimanche matin“ („Кутија колача недељом ујутру“), „Aider à écosser des petits pois“ („Чишћење грашка“), „Le croissant du trottoir“ („Један кроасан с ногу“), „Le dimanche soir“ („Недеља увече“), „Le journal du petit déjeuner“ („Новине за доручком“).

⁸ Колач у облику точка, настао почетком XX века, инспирисан бицикличком трком Париз-Брест-Париз (1891).

⁹ Све одломке у раду превела В.С.

недеља увече кад после испуњеног и заједнички проведеног викенда свако посвећује себи неколико тренутака и опушта се, уживајући у блаженству потпуне доколице:

„Недеља вече! Не постављамо сто, не спремамо вечеру. Свако ће да пре-залогаји нешто од оног што се затекло од недељног ручка – одлична је и хладна пилетина са сенфом за сендвич и чашица бордоа с ногу, да се испије флаша. Пријатељи су отишли већ у шест. Остало је дуго међувреме. Пуни се када. Право недељно купање, са много плавичасте пене, много времена за плутање између два замагљена, пригушена, ваздушаста ничега.“ (DELERM 1997:51).

Многе Делермове приче имплицитно сликају породичне и односе међу половима што се као тема може сагледати са више аспеката и употребити за рад на часу страног језика. У две претходно поменуте приче, „Један кроасан с ногу“ и „Кутија колача недељом ујутру“, иако то није наведено,¹⁰ стиче се јак утисак да је главни лик мушкарац, отац породице, онај ко обавља недељну набавку, тај типично „женски посао“. Ни у причи „Чишћење грашка“ формално се не може одредити ко су ликови али контекст наговештава да је реч о пару, а не, како би се можда очекивало, о две женске особе. Кухиња и спремање ручка није место и посао за жене или женску децу него прилика да се, користећи помоћ при спремању као изговор, проведе мало времена заједно. У једном топлом, интимном простору који је срце дома, спремање ручка је прилика да се подели тренутак заједништва кроз разговор који тече споро и спокојно, у ком ток мисли прати ритам руку:

„Заборавање чиније и мрвице од доручка, мирис ручка који крчка на тихој ватри још се не осећа, кухиња је тако тиха, готово нестварна. На мушеми само парче новине, хрпа неочишћеног грашка, чинија [...] Онда причамо лагано, а мелодија речи као да долази изнутра, умирујућа, блиска. Повремено подигнемо главу да погледамо оно друго; али оном је глава погнута – такво је правило. Причамо о послу, плановима, умору – не анализирамо. Чишћење грашка није за објашњавање него да се следи ток мисли, са задршком. Све би могло да се очисти за пет минута али је боље да се продужи, да се успори јутро, махуна по махуна, заврнутих рукава.“ (DELERM 1997:13-14).

За конкретан рад са ученицима на подстицању интеркултурног размишљања могу се искористити бројне референце на храну која чини важан део свакодневног живота. Ученике ће вероватно интересовати како су неки од поменутих колача добили име, како су настали, како изгледају

¹⁰ Све приче написане су у трећем лицу. И приповедач и ликови представљени су неодређеном заменицом „он“ тако да је немогуће одредити ни род ни број вршиоца радње.

(што ће водити другим културолошким референцама). У вези са овим, могуће је повести разговор о дневном ритму код нас и у Француској, о разлици између радног дана и викенда. Питање о недељном ручку може изгледати банално, али ће разговор који уследи открити много о односу према том и другим ритуалима у матерњој и страниј култури (време и дужина оброка, јеловник, да ли се храна/посластице купују или припремају, да ли се руча код куће, код бабе и деде, у ресторану и сл.). Врло је вероватно да ће тема припреме хране навести ученике и на размишљање о другим кућним пословима, о томе ко их обавља, а онда даље и о односу међу половима и расподели кућних обавеза. У вези са наведеним одломком, може се повести разговор о томе да ли је сцена као у тексту могућа у кући ученика, у његовом окружењу итд.

3.2. Приче о пријатељству и дружењу

Приче „*Aller aux mûges*“ („Берба купина“) и „*Invité par surprise*“ („Изненадни гост“) прожете су као и оне претходно поменути снажним осећајем блискости и спонтаности, овог пута међу пријатељима и познаницима.

У причи „Изненадни гост“ кухиња је још једном централна просторија дома у којој су окупљени ликови - укућани и изненадни, без најаве пристигао гост. Ситни гестови и делови реченице одражавају срдачност и гостољубивост домаћина. Једноставност у понашању ствара од њиховог дома место на коме се гост осећа од првог тренутка као у својој кући, уживајући у присној атмосфери. Оброк на који је гост ненадано стигао није због њега постао формалан, не једе се у трпезарији већ се припрема заједнички, у кухињи. Осећање блискости/пријатности је толико да се гост осећа одомаћено и опуштено, са ногама на столици или док разгледа личне ствари домаћина:

„У тим случајевима, ништа званично: неће вас сместити у фотељу поред салона уз обавезни аперитив. Не, разговор ће се загревати у кухињи – ако хоћеш да ми помогнеш да ољуштим ове кромпире! Са ножем за чишћење у руци, разговор је природнији. Грицне се и нека ротквица успут. Изненадни гост је скоро део породице, део куће. Кретање није ограничено. Доступан је сваки кут, преграда [...]. Без nelaгоде. Прелистава се нека насумице узета књига са полице. [...] Пре вечере, чаврља се за постављеним столом, ногу подигнутих на пречку столице са сламнатим седиштем. Иако неочекиван, гост се осећа добро, слободно, лако.“ (DELERM 1997:45).

У причи „Берба купина“ блиски пријатељи не морају да заказују своје сусрете. Довољан је леп, сунчан дан на измаку лета да се сви спонтано окупе и пријатно и опуштено проведу недељно поподне. Необавезне приче најављују крај лета и почетак обавеза: повратак на посао и нову школску годину:

„ То је шетња за старе пријатеље, крајем лета. [...] Није било потребе за позивом, за заједничким ручком. Само да се зврцне телефоном, у рано недељно поподне:

- Да идемо у купине?
- Па баш смо хтели да вам предложимо!

[...] Прича се о свему и ни о чему.“ (DELERM 1997:29-30).

Као активност која ће нагнати ученике на размишљање и поређење сопствене и стране културе могу им се поставити питања о томе како проводе време са својим пријатељима, које су им заједничке активности, да ли могу посетити познанике без најаве или се то сматра непристојним, каква правила важе приликом посете пријатељима, познаницима (време посете, кашњење, поклон домаћинима, дужина посете и сл.).

3.3. Приче о слободном времену и доколици

Прича о слободном времену и разоноди у тренуцима доколице има више. Неколико их је посвећено спорту. Међу њима се издвајају оне о бициклима и бициклизму: „Le bruit de la dynamo“ („Звук динама“), „ Le Tour de France“ („Тур де Франс“), „La bicyclette et le vélo“ („Обични и тркачки бицикл“). У последњој поменутој причи, кроз различите називе и описе једног предмета супротстављене су две живе традиције које напоредо постоје у Француској, а односе се на вожњу бицикла. Опозиција која је дата у наслову наговештава две различите визије и схватања живота, различите сензибилитете, навике, чак и начин облачења и понашања који из тих визија проистичу. Једна представља романтичну, нежну, успорену, слику бициклистепешака. Он заправо шета на бициклу, лута из задовољства, завирује у скривене кутове, застајкује успут, безбрижан и спокојан, нехајан, без одређеног циља. Друга слика представља бициклисту који не пешачи и не разгледа знатичељно околину у ходу већ лети: он је брз, активан, енергичан, склон надметању. Обе ове традиције живе напоредо у Француској. Свакодневно се на улицама чак и највећих градова, и поред развијеног и добро организованог градског превоза, виде бицикли као економично и ефикасно превозно средство. Једном годишње, пак, читава Француска се окупља и у заносу прати и поздравља своје јунаке на великој међународној бициклистичкој трци *Тур де Франс*. Ова трка је од свог оснивања 1903. године била много више од обичног спортског догађаја за Французе. Одржавана у јулу, она је представљала продужетак националног празника и била народни догађај који је обједињавао све слојеве друштва. Самим тим, означавала је идеал националног јединства и патриотизма. *Тур де Франс* је одувек

промовисао вредности физичког напора, труда, енергије и храбрости. Пролаз бициклиста чека се са нестрпљењем и великим жаром:

„И стварно, пролази се кроз једну узаврелу, празничну Француску, са народом начичканим дуж равница, градова и превоја. Прожимање људи и околине одвија се у неком детињем жару, повремено надјачаним превише узбуђеним шепртљама. Али на позадини каменитог Галибјеа, маглом оба-вијеног Турмалеа, неколицина неотесанаца само истиче митску димензију хероја. [...] Нису важни преокрети крајњег пласмана. Важна је идеја: поделити тренутак са целом Француском на сунцу и летини.“ (DELERM 1997:40).

Тур де Франс, као и бициклизам уопште, представљају за Французе идеју хероизма, неустрашивости, солидарности – вредности у којима се препознају сви људи. Спорт је људска активност која не познаје границе, а вредности које преноси су универзалне, препознатљиве свима, којим год језиком да говоре. Као облик превазилажења себе и сопствених граница, спортски подвиг близак је ученицима и део је њиховог личног искуства, ако не као учесника, а оно бар као гледаоца.

Разговор о националним спортовима, о вредностима које спорт преноси, о универзалности спорта као интересовања које спаја људе свих култура и националности може олакшати ученицима идентификацију и приближавање циљној култури.

4. Закључак

Јасно је да се учење страног језика не може свести само на знање језичких елемената, макар то знање било одлично. Комуникација на страном језику није могућа без познавања и стране културе. Елементи стране културе са којима ученици треба да се упознају не виде се, као некада, као знања која треба усвојити већ као вештине, начин размишљања и понашања, начин приступа и интерпретације културних феномена којима ученик треба да овлада. У томе интеркултурална компетенција има пресудну улогу јер подразумева не само знања (познавање, свест о сличностима и разликама између матерње и стране културе као и њихово разумевање) већ и вештине и способности (за успостављање односа између сопствене и циљне културе, за контакте са људима других култура, за превазилажење површних односа и стереотипа и сл.) (CECR 2001:83-84). Оно што постаје важно није пуко познавање чињеница о страниј култури већ способност дистанцирања у односу на сопствену културу, преиспитивање сопствених ставова, сусрет са Другим и успостављање контакта

уз превазилажење предрасуда (DE CARLO 1998, SÉOUD 1997, FREDET 2005).

У овом светлу, кратке приче Филипа Делерма, као уосталом и књижевни текст уопште, показује се као добар наставни материјал који пружа вишеструке могућности за стицање ове компетенције. Оне приказују најразличитије аспекте француске културе: сликају друштво и свакодневни живот, међуљудске односе, понашања, вредности, веровања, обреде, колективно несвесно и др. Брижљиво изабране од стране наставника да језички одговарају нивоу знања ученика али и да им тематски буду блиске и занимљиве (у приказаним примерима то су универзалне теме: породица, пријатељство, храна, спорт), мотивишу ученике да се субјективно ангажују и изнесу своје виђење циљне културе, ослобођени страха да неће дати „тачан одговор“. Генерално, тешко је говорити о специфичним активностима које би омогућиле ученику стицање само интеркултуралне компетенције. У ту сврху користе се оне које се иначе примењују у раду на тексту (читање, разумевање, посматрање, поређење, изражавање свог мишљења). Поређење се намеће као активност која је најпогоднија за рад у овој области и која води ка интеркултуралности. Уколико се поређење не користи као повод за разговор као такав или у циљу овладавања одређеним језичким структурама већ као повод за размишљање и у циљу стицања културолошких знања, ова активност може умногоме да помогне ученику да утврди културне специфичности циљне културе, да кроз поређење своје и стране културе уочи јединствености обе, да се дистанцира, а онда и да се отвори према Другом и приближи му се (FREDET 2005).

Цитирана литература

- ЖИВКОВИЋ, Драгиша (ур.). *Речник књижевних термина*. 2. допуњено издање. Београд: Нолит, 1992.
- AUGÉ, Hélène et al. *Tout va bien! 1-4. Méthode de français*. Paris: CLE International, 2005.
- CUNY, Flore, Anne-Marie JOHNSON et al. *Belleville 1-3. Méthode de français*. Paris: CLE International, 2004.
- DE CARLO, Maddalena. *L'interculturel*. Paris: CLE International, 1998.
- DELERM, Philippe. *La première gorgée de bière et autres plaisirs minuscules*. Paris: Éditions Gallimard, coll. L'Arpenteur, 1997.
- Dialogues et cultures. Dites-m'en des nouvelles* n. 57. <http://www.fipf.org/content/dialogue-cultures-n%C>. 21.07.2013.

- FREDET, Florentina. „Culture, civilisation et enseignement/apprentissage des langues étrangères.“ *Primenjena lingvistika* br. 6 (2005):12-29.
- GIRARDET, Jacky, Jean-Marie CRIDLIG. *Panorama de la langue française 1-4*. Paris: CLE International, 2001.
- GIRARDET, Jacky, Jacques PÉCHEUR. *Campus 1-4. Méthode de français*. Paris: CLE International, 2002.
- SÉOUD, Amor. *Pour une didactique de la littérature*. Paris: Crédif, Les Éditions Didier, 1997.
- Un Cadre européen commun de référence pour les langues – Apprendre, Enseigner, Évaluer*. Paris: Éditions Didier, 2001.

Vesna D. Simović

ACQUÉRIR LA COMPÉTENCE INTERCULTURELLE À TRAVERS LA LECTURE DE RÉCITS

Résumé

Malgré ses avantages incontestables, le récit est très peu exploité dans l'enseignement du français langue étrangère. Notre analyse de récents manuels de français a montré que ce document authentique n'est presque pas utilisé en tant que document-support. Ce genre littéraire a pourtant toute sa place dans l'apprentissage/enseignement du français grâce à ses nombreuses spécificités : diversité, brièveté, densité. Les récits peuvent être exploités dans le but d'améliorer les connaissances linguistiques des apprenants mais surtout celles culturelles.

Le présent article se propose de montrer quelques pistes du travail sur les récits de l'écrivain contemporain français Philippe Delerm. L'analyse de quelques-uns de ses récits recueillis dans *La première gorgée de bière et autres plaisirs minuscules* (1997) montrera les possibilités que ce genre littéraire offre afin d'acquérir la compétence interculturelle, indispensable pour la communication dans une langue étrangère.

Mots-clés : apprentissage/enseignement des langues étrangères, langue française, lecture littéraire, récit, compétence interculturelle

